

Arrest

nr. 249 403 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2020.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn (recente) herkomst uit het dorp Cad gelegen in het district Harardhere, in de provincie Mudug. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 231 081 van 13 januari 2020.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. In het kader van zijn huidig verzoek geeft hij aan in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet te hebben geweten hoe hij kon melden dat hij gehoorproblemen heeft. Hij is dan ook van mening dat hij de aan hem gestelde vragen niet correct heeft kunnen beantwoorden omdat hij deze niet goed hoorde en omdat hij stress had. Ook wil hij wijzen op enkele bijkomende gezondheidsproblemen waarmee hij intussen te kampen heeft. Er werd immers diabetes bij hem vastgesteld en wordt hij opgevolgd/behandeld voor hartklachten. Via telefonische contacten vernam hij dat zijn moeder op 26 juni 2020 is overleden en dat zijn echtgenote, die samen met zijn kinderen in Mogadishu verblijft, een beetje ziek is. Hij wil dan ook opnieuw uitgenodigd worden door het CGVS om te bewijzen dat hij afkomstig is uit het dorp Cad in het district Harardhere in de provincie Mudug. Hij vreest immers bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst dezelfde problemen met al Shabaab te kennen die hij in zijn eerste verzoek heeft uiteengezet. Ter staving van zijn nationaliteit legt hij een nationaliteitsverklaring, verkregen via de Somalische ambassade in Brussel neer, die hij liet legaliseren bij het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken. Verder legt hij ter staving van zijn tweede verzoek om internationale bescherming een brief neer van zijn raadsman, mr. L, loco mr. C, die wijst naar de echtheid van de neergelegde nationaliteitsverklaring en een bundel medische verslagen van het "Centre Namurois d'Angioplastie et de Chirurgie Cardiaque", met betrekking tot de onderzoeken en medische behandelingen die hij onderging tussen 22 juni 2020 en 20 augustus 2020.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker stelt dat: "Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de eerste asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd afgesloten. Dit is niet serieus.". De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 8, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel

was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

6. Aan verzoekers Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit het dorp Cad gelegen in het district Harardhere, in de provincie Mudug, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

7. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 december 2020, voert verzoekende partij aan dat niet voldoende rekening werd gehouden met de

documenten afgeleverd door de Somalische ambassade, met name de nationaliteitsverklaring. Verzoekende partij is van oordeel dat haar herkomst niet voldoende werd onderzocht zodat haar verzoek teruggestuurd dient te worden naar het Commissariaat-generaal.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die ook maar enigszins afbreuk vermogen te doen aan hetgeen in voormelde beschikking en de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

4.3. De Raad wijst er opnieuw op dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 231 081 van 13 januari 2020 werd vastgesteld en geoordeeld dat zij de door haar voorgehouden herkomst uit Caad, in het district Harardhere in de provincie Mudug in Somalië, niet aannemelijk maakt. Daar aan verzoekende partij haar beweerde herkomst geen geloof kan worden gehecht, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich volgens haar zouden hebben voorgedaan, zo werd tevens geoordeeld.

De Raad herinnert eraan dat, zoals eerder in voornoemde beschikking als volgt werd aangegeven, de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, (...) bij voorrang”* onderzoekt *“of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk.”*

In weerwil van wat verzoekende partij op algemene wijze lijkt voor te houden, werd een onderzoek in die zin wel degelijk uitgevoerd. De commissaris-generaal heeft bij zijn beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door de verzoekende partij worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt, waarbij hij op goede grond tot de vaststelling is gekomen dat de bijkomende verklaringen en de voorgelegde documenten van verzoekende partij de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar beweerde herkomst en problemen in Somalië niet vermogen om te buigen. Behoudens het louter tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, brengt verzoekende partij geen concrete noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van de pertinente motieven van de commissaris-generaal zoals die worden uiteengezet in de bestreden beslissing en die allen hun grondslag vinden in het administratief dossier.

De Raad onderstreept dat de commissaris-generaal, zoals wettelijk bepaald in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet, bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens *“nieuw”* zijn in de zin dat zij *“de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming, zoals *in casu* is gebeurd. Betreffende de ter terechtzitting geopperde kritiek dat de herkomst van verzoekende partij niet voldoende werd onderzocht zodat naar haar mening haar verzoek dient teruggestuurd te worden naar het Commissariaat-generaal, benadrukt de Raad dat de door verzoekende partij voorgehouden herkomst bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming reeds uitgebreid aan bod kwam en het voorwerp heeft uitgemaakt van een doorgedreven onderzoek, en dat deze op grond hiervan ongeloofwaardig werd bevonden. Bij voormeld arrest van de Raad in het kader van haar vorig verzoek werd er toen bovendien uitdrukkelijk op gewezen, hetgeen thans dient te worden onderstreept, dat *“Het (...) in de eerste plaats aan verzoeker”* toekomt *“om tijdens de asielprocedure zijn ware herkomst aannemelijk te maken.”*, waar verzoekende partij toen en tot op heden dus in gebreke blijft.

Het is een evidentie dat bij de beoordeling van een later, volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

4.4. In weerwil van wat verzoekende partij op algemene wijze ter zitting voorhoudt, wordt wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door haar bijgebrachte documenten afgeleverd door de Somalische ambassade, met name de nationaliteitsverklaring. Zo wordt door de commissaris-generaal met betrekking tot dit stuk het volgende opgemerkt: *“Betreffende de door u neergelegde verklaring van nationaliteit, opgesteld door de Somalische ambassade in Brussel (d.d. 11/02/2020), voorzien van een legalisatie door het Belgische ministerie van buitenlandse zaken (d.d. 12/02/2020), dient te worden opgemerkt dat bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Gezien het gebrek aan archief en database kan de ambassade in België zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. Zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Aldus bood de door u neergelegde nationaliteitsverklaring van de Somalische ambassade, waarvan niet betwist wordt dat deze werd uitgereikt door deze instantie, naar de inhoud toe, niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn.”* Verzoekende partij werpt hier (met haar algemene kritiek) geen ander licht op.

De Raad wijst er bovendien op dat, en verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan, de Somalische nationaliteit van verzoekende partij niet ter discussie staat. Evenwel wordt aan haar beweerde herkomst uit Caad, in het district Harardhere in de provincie Mudug in Somalië, geen geloof gehecht, zoals eerder in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld, een vaststelling die zij middels voormeld document ter staving van haar nationaliteit niet in een ander daglicht weet te plaatsen.

De Raad herneemt de grond in de beschikking van 7 december 2020 waar erop wordt gewezen dat *“Aan verzoekers Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit het dorp Cad gelegen in het district Harardhere, in de provincie Mudug, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.”*

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze en de overige in voormelde beschikking opgenomen gronden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS